

opusdei.org

Prvi Hrvati članovi Prelature Opusa Dei

Olga Brajnović

24.03.2006.

Kao djevojčici od osam godina ostao mi je u dubokom sjećanju lik don Vlade Vince, čovjeka visoka rasta, privlačna, vesela i duhovita. Kad bi on došao u posjet kući mojih roditelja Anke i Luke Brajnović, sve je bilo puno smijeha i radosti. Posebno se sjećam njegova živa pričanja o putovanjima po svijetu i o njegovim svećeničkim aktivnostima. Nažalost, zapamtila sam i težak udarac koji nas

je pogodilo kad je stigla vijest o avionskoj nesreći u kojoj je zrakoplov Air France-a na liniji Caracas – Paris 6. ožujka 1968. pao na otoku Guadalupe i nitko se nije spasio, a među poginulima je bio i naš don Vlado. Još sada kao da gledam svoga oca kako u našoj kućnoj knjižnici s novinama u rukama sav shrvan od boli stalno ponavlja: nema preživjelih, nema preživjelih... A don Vlado je imao samo 45 godina! Bilo je to prvi puta da sam svog oca vidjela plakati: izgubio je prijatelja kojega je volio više nego brata. Zajedno su proživjeli poslijeratne godine u egzilu u Rimu, a 1946. godine ih je posebno povezalo članstvo u Opusu Dei. Don Vlado se predao Bogu još kao laik i onda je studirao teologiju i postao svećenikom koje se u Djelu naziva «numerarij», dok je moj otac stupio u Opus Dei i ostao kao «supernumerarij» - obiteljski čovjek, profesor na novinarskom fakultetu Sveučilišta u Navarri u Španjolskoj.

Don Vlado se rodio 15. prosinca 1923. u Đakovu od pobožnih roditelja Ivana i Dragice Vince. Gimnaziju je polazio kod isusovaca u Travniku a maturirao je u Zagrebu. Upravo je upisao studij na pravnom fakultetu kad je buknuo Drugi svjetski rat. Bio je pozvan u vojsku u kojoj nije dugo ostao jer su ga poslali za činovnika u Hrvatsko veleposlanstvo u Rim gdje je dočekaio kapitulaciju Italije u rujnu 1943. godine. Pravo je nastavio studirati na Lateranskom sveučilištu gdje je diplomirao «magna cum laude». Doktorat iz civilnog prava položio je 1956., a doktorom teologije postao je 1959. godine. Poslije šestogodišnjeg filozofskog i teološkog studija bio je u bazilici sv. Mihaela u Madridu 10. kolovoza 1958. zaređen za svećenika. Bio je duhovnikom u više studentskih domova Opusa Dei u raznim zemljama, a bio je i profesorom i predavao razne discipline u nekoliko teoloških učilišta. Za vrijeme studija i raznih

službi u više zemalja dobro se usavršio u talijanskom, španjolskom, njemačkom i francuskom, ali je perfektno govorio i pisao i u svom materinjem jeziku. Budući da je imao španjolsko državljanstvo, po svijetu je putovao sa španjolskom putovnicom.

Poznato je da su u okviru tzv. «Istočne politike» Svete Stolice više godina trajali pregovori i s Jugoslavijom. Iako su hrvatski biskupi bili za to da se između Katoličke crkve i komunističke vlade u Beogradu, u interesu veće slobode vjere, uspostavi neki «modus vivendi», nisu bili spremni – posebno ne kardinal Šeper – prihvatiti od Beograda predloženu formulaciju tzv. «protokola» kojom bi se osudilo rodoljubno djelovanje hrvatskih svećenika u emigraciji. A ti svećenici – za razliku od drugih iseljeničkih narodnosti koje su imale svoga, po Svetoj Stolicu imenovanog,

koordinatora – nisu imali svoga ravnatelja koji bi, s vatikanskim autoritetom iza sebe, vodio hrvatsku iseljeničku pastvu koja je, posebnom s dolaskom tisuća i tisuća na rad u Njemačku i druge zapadne zemlje, vapila za novim misionarima koje je trebalo slati iz Domovine. Sveta je Stolica – u dogovoru s hrvatskim biskupima - više godina tražila prikladnog svećenika za ravnatelja hrvatske inozemne pastve koji, s jedne strane, ne bi smio biti ovisan o hrvatskoj radikalnoj emigraciji, a s druge bi strane trebao biti slobodan od utjecaja i pritisaka jugoslavenskih vlasti. Kako su hrvatski biskupi za vrijeme trajanja Drugog vatikanskog sabora (1962 – 1965) dosta često dolazili u Rim, oni su s predstavnicima Vatikana i sami međusobno više puta raspravljali o mogućim kandidatima. Danas se zna da ni sami biskupi nisu bili jednodušni, ali su se, na kraju, ipak složili da će za službu ravnatelja biti

najprikladniji dr. Vladimir Vince, svećenik iz Opusa Dei, koji je i sam bio emigrant ali sasvim izvan aktivne politike. Kad su mu kod Svete Stolice ponudili tu službu, on se najprije posavjetovao s osnivačem Opusa Dei, sada svetim, Josemarijom Escrivom, koji mu je dao potpunu slobodu neka odluči po vlastitoj savjesti. Uvjeren da tako može učiniti mnogo dobra za Crkvu i za svoje sunarodnjake u emigraciji, don Vlado je odlučio prihvatiti želju pape Pavla VI. koji ga je 25. lipnja 1966. imenovao da bude «director nationalis Operum pro migrationibus Croatis» - tj. ravnatelj Dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu. Šteta što vatikanski diplomati nisu bili malo oprezniji i razboritiji, jer su don Vladin dekret datirali s istim datumom kad je bio potpisan i «Beogradski protokol», i to upravo u vrijeme pada zloglasnog Aleksandra Rankovića. To je nekima u političkoj emigraciji poslužilo kao «dokaz» da je do Vladina imenovanja

došlo uz pristanak Beograda. Zato su njegovo imenovanje ne samo radikalni emigranti nego i neki svećenici s rezervom primili, ali to nije dugo trajalo jer je on svojim nastupom, svećeničkim držanjem, velikom učenošću, pobožnošću, razboritošću i zdravim hrvatskim rodoljubljem vrlo brzo sve razoružao. A da se tako brzo afirmirao ima se ponešto zahvaliti i mojem ocu Luki koji je bio u stalnoj vezi s mnogim emigrantskim kulturnim radnicima i svećenicima. Njih su dvojica u našoj kući pravili planove o Vladinim putovanjima, jer iako je don Vlado u Rimu imao svoj ured – najprije u Via Crescenzo onda u Via del Casaletto - najviše je vremena provodio na putovanjima po zemljama Zapadne Europe, da u prosincu 1967. obiđe i Kanadu i Sjedinjene Američke Države. Razumije se da su ga svugdje rado primali i u kućama Opusa Dei.

U rujnu 1967. u «Godini vjere» - povodom 1900. obljetnice mučeništva apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla – Crkva u Hrvata organizirala je veliko hodočašće u Rim kamo je pohrlilo više tisuća Hrvata i to ne samo iz Domovine nego i iz emigracije. Tih je dana don Vlado u Rimu organizirao duhovne vježbe za hrvatske misionare iz Zapadne Europe. Njima je i moj otac Luka održao predavanje o apostolatu laika. Bilo je to, za ono vrijeme, nešto novo – da jedan laik na duhovnim vježbama drži predavanje svećenicima! No mojem ocu to nije bilo teško jer Opus Dei sve svoje članove nastoji potkovati i u teologiji. A to je rimsko hodočašće bila lijepa prilika i za susrete između Hrvata iz Domovine i onih emigranata koji nisu smjeli dolazili u Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Tako je i don Vlado doživio sretne dane susreta sa svojom majkom koju nije vidio od 1944. godine.

Prije svog sudbonosnog putovanja u Južnu Ameriku don Vlado je 22. veljače 1968. na dva dana došao u Madrid. Mi smo tada živjeli u Pamploni, no moj je otac rado otišao na razgovor s njime u Madrid jer su don Vladi trebale informacije o našim ljudima u Argentini, «a i tvoji mudri savjeti» kako je pisao u svom pismu. Moj se otac kasnije prisjećao kako mu je don Vlado, nekako kao šali, nabacio kako mu se baš ne putuje avionima jer da se događaju nesreće – kao da je slutio što ga čeka. Poslije više od dvadeset godina, tj. tamo 1992., prigodom jedne akademske svečanosti na Navarskom sveučilištu u Pamploni, biskup Alvaro del Portillo, bivši prelat Opusa Dei, nasljednik svetoga Josemarije Escrivá, i sadašnji prelat Javier Echevarria u susretu s našom obitelji pričali su nam kako je vijest o don Vladinoj smrti bila tada primljena u Rimu. Kad su to saopćili, sada svetom, Josemariji Escrivá, on je

ostao bez riječi i kao da je klonuo. Odmah se povukao u kapelu gdje je dugo molio pred Presvetim. Poslije je pričao da je pitao Gospodina kako je mogao dopustiti da pogine jedan od njegovih najboljih sinova kojega je toliko volio i koji je mnogim dušama činio toliko dobra, no ipak je uzdahnuo:»Bože, prihvaćam Tvoju volju!» Slično je reagirala i Vladina majka koja je pisala mojem ocu:»Nikad se nisam protivila volji Božjoj, ali sam jako mnogo plakala!» Ne samo njoj nego je i svima nama don Vlado ostao u najljepšoj uspomeni i svi se sjećamo njegova vedra i nasmijana lica i osjećamo da nam je i danas blizu.

Glas Koncila, 5. veljače 2006.

hr-hr/article/prvi-hrvati-clanovi-
prelature-opusa-dei-2/ (3.04.2026.)